

ДЕШЕВА БІБЛІОТЕКА
МАЛОПИСЬМЕННОГО

442448

ХАРКІВСЬКИЙ
ТРАКТОРНИЙ ВЕЛЕТЕНЬ

III. 4. 1

31
ТОВАРИШІ ЧИТАЧІ

Прочитавши книжку, напишіть
Вид-ва „Український Робітник”

Чи подобається Вам ця книжка?
Як не подобається, то чому?

Чи зрозуміли Ви все в книжці?

Чи легка мова книжки? Якій
на вашу думку, треба дати
малописьменних?

Де ви дістали цю книжку?

Листи можна надіслати в
рок.

Адреса Вид-ва: Хмельницька Палата
ці, кв. 78 „Український Робітник”

V.N. Karazin Kharkiv National University

00248901

„УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИК”

2-2-101

ВСКИЙ, Александр
вые храбрые. Исторический роман. Автор-
перевод с укр. Г. Е.
во Украины. 1929. Руб. 1.45.
21 см. 5.000 экз.

К Болотов.
удостоен 2-й премии на конкурсе
юношеского романа и
изд-ва Украины 1928" — с. 2-я.

1. Рев. движение в России — деятели.
2. Воспоминания революционные.
1. Историческая.
- II. Проза.

III.
29-2090

201X/02

Карточный репертуар выдан ВССР
Ижкова Палата. Харків.

А БІБЛІОТЕКА МАЛОЇ ІСЬОНОГО

ВІБ

ІВСЬКИЙ ТРАКТОРНИЙ ВЕЛЕТЕНЬ

Державний Науково - Методологічний
Комітет Наркомосвіти УСРР ухвалив
до вжитку по бібліотеках для мало-
шкільних за № 393 з 9 квітня
1930 року

84244

НИЦТВО „УКРАЇНСЬКИЙ РОВІТНИК“

Всім працівникам цього підприємства
визначено в „Листо-
вці Укробліжнього Друку“ № 2374
вартість випущеної продукції: 50.000 аркушів

Друк. „Укр. Робітник“

Укробліжній № 2374

Замов. № 576

Тер. 50.000

1 аркуш

Харків

1930

МАШИНУ В КОЛГОСПИ

Багатомільйонні маси трудового селянства переконалися у великій користі колективного господарювання. Слідом за наймитами та бідняками і середняки рішуче перейшли на шлях усупільнення своїх дрібних індивідуальних господарств. Вони широкою лавою вирушили до колгоспів.

Партія неодноразово зазначала, що перебудувати розпорошене селянське господарство на соціалістичний лад можна лише за актив-

ної допомоги й під керівництвом робітничої класи. І пролетарі допомагають колективізації, надсилаючи на село тисячі своїх кращих представників та виробляючи на заводах трактори і складні сільськогосподарські машини.

Міцна технічна база, що її утворює радянська промисловість, полегшує працю в сільському господарстві, збільшує врожайність ланів і перетворює колгоспи на великі соціалістичні фабрики зерна та різних продуктів. Застосування нових технічних засобів господарювання значно підвищує матеріальний добробут колективістів і підносить на вищий щабель їхній культурний рівень.

Водночас на селі, по колгоспах утворюється новий великий загін пролетарів,—складні машини потребують тисяч трактористів, мотористів, механіків, електротехніків, інженерів та агрономів.

Величезне прагнення трудового селянства до колективізації набирає суцільних форм. Наркомземові доручено скласти плана суцільної колективізації 1932 року всієї України. Вже у цю весняну засівну кампанію ми маємо багато районів, що перейшли на суцільну колективізацію. Чимало округ на Україні вже нині колективізовано більш ніж наполовину.

Нові умови роботи в колективізованому господарстві й на вели-

ких просторах радгоспів останнім часом ґрунтовно змінили програму сільськогосподарського машинобудівництва. Раніше більшість сільськогосподарських машинобудівних заводів виробляли переважно дрібний реманент, потрібний в індивідуальному господарстві. Тепер же виробництво такого реманенту зменшується, а натомість заводи вироблятимуть великі складні машини, пристосовані до „залізного коня“—трактора.

Приміром, великий Харківський завод „Серп і Молот“, що поточного року має дати продукції майже на 50 мільйонів карбованців, у 40 разів збільшує виробництво складних машин. Також помітно

зростає виробництво машин для тракторів і на інших заводах сільськогосподарського машинобудівництва в СРСР. Запорізький завод „Комунар“, випустивши 1929 року перший радянський комбайн (машина, що жне, молотить, віє і зсипає зерно), тепер перейшов на масове виробництво цих комбайнів. 1930 року він випустить 1500 комбайнів, а в кінці п'ятирічки— 12.000.

ПІВТОРА МІЛЬЙОНА МЕХАНІЧНИХ КОНЕЙ

Щоб здійснити широкі пляни колективізації й утворити міцну технічну базу в сільському господарстві, партія й уряд ухвалили збу-

дувати ряд нових заводів тракторів та великих сільськогосподарських машин. Заводи комбайнів та інших складних машин будуватимуть у Ростові та Новосибірську,—вони даватимуть щороку по 40.000 комбайнів кожний. Тракторні заводи будують в Сталінграді, Челябінську та Харкові; кожен з них випускатиме по 50.000 тракторів на рік.

Один з таких нових велетнів—Харківський Тракторобуд—з весни 1930 року почали будувати на Україні біля станції Лосеве за 6 кілометрів від Харкова. Цей завод щороку випускатиме 50.000 тракторів по 30 механічних коней кожен. Це становить півтора мільйо-

ни механічних коней, які щороку з заводу виходитимуть на колгоспівські лани. 500 поїздів по 50 вагонів кожен вивозитимуть щорічну продукцію заводу.

Кожні 5-6 хвилин завод випускатиме готовий трактор, а за день новий соціалістичний велетень промисловости даватиме сільському господарству 140 тракторів.

Щоб виробити таку велику кількість „залізних коней“, завод перероблятиме велику силу різних матеріалів. Він щороку потребуватиме понад 16.000 вагонів металю (260.000 тон), більше 8000 вагонів вугілля (140.000 тон) і понад 3000 цистерн нафти (50000 тон). Ця величезна кількість матеріалів,

що її споживатиме завод, коштуватиме 86 мільйонів карбованців.

Досі уряд щороку довозив тисячі тракторів з закордону. Це коштувало народньому господарству великих грошей, які можна було витратити на безпосереднє соціалістичне будівництво в СРСР.

Радянські трактори будуть значно дешевші від закордонних. Приміром, закордонний трактор „Катерпіллер“ (американська фірма) з приставкою на місце в СРСР коштує 4830 карбованців, а радянський трактор виробництва Харківського заводу коштуватиме з приставкою до колгоспу тільки 2940 карбованців.

Отже, на кожному радянському

тракторі господарство заощаджу-
ватиме близько 2000 карбованців.
Ці заощадження становлять таку
велику суму, що за півтора року
повнотою покриють витрати на
будівництво заводу. Збудування
заводу та устаткування його цехів
найновішими, у значній мірі закор-
донними, верстатами, двигунами
та іншими машинами коштуватиме
114 мільйонів карбованців.

Новий завод—це справжній ве-
летень, розміри якого навіть важко
собі уявити. В самому тільки ме-
ханічно-складальному цехові, що
матиме понад 1 кілометр завдовж-
ки, стоятиме 1200 верстатів. Нав-
коло цього цеху розмістяться інші
цехи, які теж являтимуть своїми

розмірами окремі заводи. Таких цехів на тракторному заводі буде понад 10, крім різних допоміжних підприємств, як от лябораторія, електровня, різні склади, власне паротягове депо та інш. Окремі цехи, сполучатимуться між собою вузькоколійкою й власною залізницею. На території заводу прокладуть 15 кілометрів залізничних колій.

Завод, за постановою уряду, будують прискореними темпами, щоб закінчити його не пізніше 1 липня 1931 року.

Щоб переробити велику кількість матеріалів і випустити 50.000 тракторів, на заводі працюватиме армія з 16.000 робітників під

керівництвом командного складу з 1600 інженерів та техніків.

Найбільші металеобробні підприємства України виділяють для нового тракторного заводу близько 5000 найкваліфікованіших робітників. Водночас з будівництвом заводу в навчальних майстернях Харкова та по школах фабзавучу готуватимуть для нього кваліфікованих робітників багатьох спеціальностей, а на самому заводі відкриють велику школу фабзавучу на 1500 чол., яка теж готуватиме для нього робітників, а потім там навчатиметься молода зміна для заводу.

Щоб одразу ж поставити виробництво на заводі на вищий щабель

і якнайкраще використати закордонне устаткування, радянський уряд надсилає закордон багато робітників. На великих закордонних підприємствах радянські робітники знайомитимуться з виробництвом тракторів та роботою на найновіших верстатах і набутий досвід застосують потім на Харківському заводі.

Багатотисячна маса робітників потребує житла, й тому поблизу заводу збудують нове соціалістичне місто на 100.000 мешканців. Це робітниче місто будуватимуть по-новому, не так, як будували до останнього часу. Нове місто добре розпланують, у ньому не буде малих хаток. Замість них збудують

великі будинки-квартали з громадськими їдальнями, кухнями, пральнями, лазнями тощо. У новому місті будуть гарні парки, великі палаци культури, театри, лікарні, школи, добре устатковані фізкультурні майдани.

Харківський Тракторобуд не поодинокий. Водночас з ним почали будувати тракторний завод у Челябінську. Цей завод випускатиме теж 50.000 тракторів потужністю в 50 сил кожен. Щоб вивезти таку кількість тракторів, потрібно 25.000 вагонів, а для свого виробництва завод потребує значно

більшої кількості вагонів з матеріалами. На цьому заводі працюватиме близько 40.000 робітників, інженерів та техніків.

Харківський тракторний завод вже в липні 1931 року повинен дати першу партію тракторів, Челябінський завод—восени того ж року; а в липні 1930 року почне робити новий соціалістичний велетень—Сталінградський завод. Він випускатиме теж 50.000 потужних тракторів. Уже в лютому 1930 року закінчили будувати всі основні приміщення цього заводу й одразу почали устатковувати його цехи. Основні цехи заводу збудували на 4¹/₂ місяці раніше призначеного терміну.

ПЕРЕГАНЯЄМО АМЕРИКУ

Такі заводи-велетні вперше будують в Радянському Союзі. Досвіду такого будівництва в нас ще не було, але, не зважаючи на це, нові заводи ми будуємо власними силами, без участі закордонних будівних організацій. У Сталінграді працювали тільки окремі запрошені до нас спеціалісти.

Соціалістичне змагання та велике трудове піднесення пролетаріату дали можливість успішно здійснити таке велике будівництво в короткий термін. Ця блискуча перемога є великий крок в будівництві соціалізму.

Щоб уявити собі значення цієї

перемоги, слід пригадати шляхи, якими йшло радянське тракторобудівництво. Тільки 1923—24 року у нас почали виробляти трактори, і перші 5 тракторів дав Харківський паротягобудівний завод (ХПЗ). За прикладом ХПЗ почали виробляти трактори на Запорізькому заводі „Комунар“, на Ленінградському заводі „Красный Путиловец“. Цього року радянські заводи мають випустити 13 тисяч тракторів, з них 1000 потужних тракторів вийдуть на колективізовані лани з воріт ХПЗ, а 12 тисяч—дасть „Красный Путиловец“.

Збудування тракторних заводів у Харкові, Челябінську та Сталінграді поставить Радянський Союз

за виробництвом тракторів на перше місце в світі.

Досить сказати, що останнього року п'ятирічки радянські заводи—нові й поширені старі—випустять близько 260.000 тракторів, а разом за п'ять років вони вироблять 378.000 тракторів. Ці трактори дадуть господарству близько 10 мільйонів нових механічних коней, що робитимуть на радянських просторах.

Отже, за кілька років Радянський Союз у виробництві тракторів не тільки нажене, а навіть зможе й випередити найміцнішу технікою з капіталістичних країн—Америку. Вже наступного 1930—31 року радянські заводи дадуть стільки

тракторів і складних машин, скільки Америка випустила за минулі 5 років, а 1931—32 року Радянський Союз виробить на 11% більше тракторів, ніж Америка дала минулого року.

Нові тракторні заводи-велетні будуть найбільшими в світі. Один з сучасних найбільших в Америці заводів Катерпіллера дає тільки 20.000 тракторів, а кожен з нових заводів, виробляючи щороку по 50.000 тракторів, даватиме в 2½ рази більше продукції.

Водночас радянські заводи сільськогосподарських машин 1929-30 року повинні випустити машин на 420 мільйонів карбованців, або в 6 разів більше, ніж випускали

заводи старої Росії. За царату 1913 року російські заводи спромоглися дати машин лише на 70 мільйонів карбованців. Виробництво складних сільськогосподарських машин весь час поширюється, і останнього року п'ятирічки радянські заводи повинні дати машин на 1 мільярд 100 мільйонів карбованців.

Нові й старі заводи випустять на лани сотні тисяч машин і тракторів. Останнього року п'ятирічки на кожний гектар землі в Радянському Союзі припадатиме тракторів і сільськогосподарських машин пересічно на 35 карбованців. В наслідок соціалістичного господарювання машини даватимуть більшу

економічну користь, ніж в капіталістичних країнах.

НА ШЛЯХУ ДО СВІТЛОГО МАЙБУТ- НЬОГО

Селянство вже добре переконалося у великій користі тракторів та складних сільськогосподарських машин. Селянство на досвіді дізналося, що обробляти машинами та тракторами землю коштує значно дешевше, ніж кіньми та плугом. І дійсно, трактор середньої потужності в 20 сил за один день може зорати 2—2¹/₂ гектари землі,—у п'ять разів більше, ніж плугом, а нова складна машина—комбайн—за десять робітних годин може зібрати хліб з 20 гектарів. Треба

пригадати, що при цій машині працюють тільки 3 робітники, а для збирання врожаю на 20 гектарах руками потрібна праця доброї сотні людей.

Розвиток сільськогосподарського машинобудівництва дозволить у кінці п'ятирічки 75 відсотків загальної площі обробляти тракторами та складними машинами. У різних районах СРСР утворять понад 1000 машиновотракторних станцій, причому тільки на Україні буде 115 таких станцій. Кожна станція матиме сотні тракторів і силу різних складних машин. Запорукою цьому—настирливість і непереможна воля робітничої класи та бідняцько-середняцького селянства.

Чи значить це, що кінь нам уже непотрібний? У жодному разі—ні. Навпаки, ще довгий час кінь та дрібний реманент у сільському господарстві будуть доповняти трактори та великі складні машини. Але роля коня та дрібного реманенту буде поступово все зменшуватися, в міру випуску на лани все нових і нових тисяч тракторів та складних машин. Тим самим поступово збільшуватиметься й міцнітиме технічна база соціалістичного сільського господарства.

Куркульство добре це розуміє. Воно знає, що колективізація, трактор та велика складна машина несуть близьку неминучу загибель їхньому експлуаторському госпо-

дарюванню й тому чинить такий шалений опір утворенню нових колективів.

Від злісної агітації куркулі останнім часом перейшли до відвертого терору й шкідництва, вбиваючи сільських активістів-колективізаторів, псуючи реманент і загрожуючи бідноті помстою, коли вона піде до колгоспів.

Цей опір куркульства ми можемо зламати. Тепер у нас є матеріальна база для того, щоб знищити його, ліквідувати глитайство як класу.

„Тепер у нас є достатня матеріальна база для того, щоб вдарити по куркульству, зламати його опір, ліквідувати

його як клясу й замінити його виробництво виробництвом колгоспів та радгоспів“.

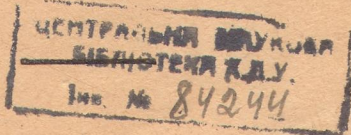
Так говорить про це генеральний секретар Центрального Комітету комуністичної партії **тов. Сталін** в одній з своїх промов.

Матеріальну базу для ліквідації куркуля як класи, яку нині провадять у районах суцільної колективізації колективісти—наймити, бідняки та середняки під керівництвом комуністичної партії та за допомогою робітництва—утворює швидкий розвиток нашої промисловости й індустріалізація нашої країни, зріст виробництва тракторів та складних сільськогосподарських машин, що сприяють колективізації сільського

господарства та соціалістичній перебудові села.

Цих залізних коней та машини дадуть Харківський, Челябінський та Сталінградський тракторобудивелетні та великі заводи сільськогосподарських машин. Ці коні та машини допоможуть швидше ліквідувати рештки капіталізму на селі, остаточно перебудувати індивідуальне розпорошене господарство на соціалістичне й вивести старе злиденне село на широкий шлях світлого майбутнього.

Ось чому Харківський тракторний завод, як і інші соціалістичні велетні, потребують великої уваги та підтримки всього робітництва й трудового селянства України.

Н
Т

О

Та

ті

ії

л

к

іс

е

ре

не

и

н

за

ва

сі

ко

О
Т

0
I